

Rauhallisen sateinen iltapäivä, Andre Bushe joi höyryävän kuumaa teetä ja katsoi ulos. Hiljaa ropiseva sade kuului vaimeana katossa. Andre otti hörpyn, laski kupin olohuoneen antiikkiselle pöydälle ja otti päivän lehden, joka oli päivätty 11.11.1928, käsiinsä. Hän etsi pieniä rikos tapauksia ratkaistavaksi, ovikello soi. Andre käveli rauhallisen päättäväisesti ovelle ja avasi oven. Takana seiso Oliver Helsington, Andren vanha ystävä ja ensimmäisen maailmansodan veteraani. Helsingtonilla oli päällään harmaa puvuntakki, valkoiset henkseli housut, valkoinen hattu, musta kauluspaita ja valkoinen solmio. –Päivää Andre! Olenkin etsinyt sinua, kysyin naapuriltani olitko kotona, hän sanoi että oli nähnyt sinut leipomossa, Oliver sanoi. –Se että olisin ollut leipomossa on totta. Olin siellä aamulla kello 10:12, mutta jatka vain, Andre huomautti. –Sitten eräs nainen leipomossa sanoi sinun suuntaavan rouva McPearlille, Oliver jatkoi. –Sekin on totta! Kävin ostamassa tuoretta leipää, koska tänään on McPearlin nimipäivä, Camillan päivä, Andre vastasi. –Sitten päätin tulla tänne, Oliver sanoi. Andre nyökkäsi ja sanoi: –Seuraa minua! Andre ja Oliver kävelivät kukkatapettiseen keittiöön jossa Andre kaatoi pronssisesta kannusta Helsingtonille teetä ja pyysi tätä istumaan. Andre käveli takaisin olohuoneeseen ja otti oman posliinisen teekuppinsa mukaan, palatessaan keittiöön. Pian Andre sylkäisi äkisti teensä pois lavuaariin. –Hyi! Yök! Mitä sontaa!! Tämä tee on vain liian laimeaa! Andre huusi. –Ei tämä minusta yhtään laimeaa ole, Helsington sanoi. –No ei tietenkään koska sinun teesi tuli suoraan pronssisesta termoskannusta. Minun teeni jäi olohuoneen pikkupöydälle seisomaan, siksi teeni on hirveää sontaa elikkä laimeaa! Andre sanoi äkkipikaisen nopeasti. Hänen otsansa oli ryppyinen vihasta ja hiki valui kylmälle poskelle. Andre käveli nopeasti työhuoneeseensa jonka seiniä koristivat antiikkiset kehykset joissa oli kuvia hänestä itsestään. Pöydällä oli siistissä pinossa hieman ruskehtavaa paperia. Arkistokaapin laatikosta pilkisti paperi jossa oli täytekynällä kirjoitettua tekstiä (kuulakärkikynät keksittiin vasta 60-luvulla). –Teidän työhuoneenne on paljon siistimpi kuin minun pölyinen huoneeni, Helsington tokaisi. –No miksette siivoa huonettanne Monsieur Helsington? Andre kysyi. Helsington vastasi: –Ei tässä ole aikaa sen enempää kuin vaimollanikaan. Olemme kiireisiä ihmisiä. Andre hymähti ja laittoi mustan puvuntakkinsa päälleen, sitten hän käveli eteiseen. Andre otti kävelykeppinsä ja hattunsa ja avasi oven Helsingtonille. –Sinun jälkeesi mon ami, Andre sanoi. –grace Andre! Helsington vastasi. Andre lukitsi oven ja avasi keltaisen sateenvarjonsa. Molemmat kävelivät Bookchild Streetiä pitkin. Sade ropisi Andre räikeään varjoon ja Helsingtonin kalliiseen hattuun. Heitä vastaan tuli silinteriä käyttävä liikemiehen näköinen mies jolla oli kädessään konjakkipullo. Andre tunnisti miehen heti, mies oli Bob Hand-dammer. –Iltapäivää sir Helsington ja herra Andre, hän sanoi ja jatkoi matkaansa kiireellisen näköisenä. –Tuo mies on minuakin kiireellisempi. Näytti menevän postiasemalle, Oliver tokaisi. –Olet oikeassa, hän liikemies. Indeger's Coal Companyn (suomeksi Indegerin Hiili Yritys) toimitusjohtaja, Andre sanoi. –Ja Norjan Yhdysvaltalainen Burt Indeger on yhtiön rahoittaja ja pääjohtaja. Oletko kuullut siitä, että Jameson's Oil Society (suomeksi Jamesonin Öljy Yhdistys) ja Indeger's Coal Company yhdistyvät J.I. Coal&Oil Societyksi jos jommankumman pääjohtaja kuolee. Jos molemmat kuolevat tulee Indegerin yhtiön toimitusjohtajasta, Bob Hand-Dammerista, koko yrityksen johtaja ja 1,5 miljardin punnan yksityis omaisuuden ja yhtiön 3,7 miljardin haltija. Se on iso raha, Helsington sanoi. –Fait Interessant Helsington (kiintoisaa Helsington). Ajattele jos molemmat kuolisivat äkisti. Koko yritys jäisi vain hand-dammerin käsiin. Bobhan on Jamesonin, Edward Jamesonin vävy. Bobin vaimon, Alice Jamesonin isä johtaa Jameson's Oil Societä ja Hand-dammerin isän serkku, Burt Indeger, johtaa Indeger's Coal Companya. Hyvin isoja sukulais suhteita, Andre huomautti. Sitten Andre kääntyi kohti Poison Streetiä ja otti taskustaan pienen konjakkipullon. –Vaikuttaa siltä että joku halusi minusta eroon Helsington, Andre sanoi

hajamielisesti katsoen. –Mutta miksi? Ei kukaan sinua vihaa, paitsi... -...paitsi että ihmiset jotka suunnittelevat murhaa Helsington. Tässä konjakkipullossa tuoksui aspartaami, se on vaarallinen myrkky, Andre sanoi taas kerran hajamielisesti katsoen. Helsington aloitti hätääntyneesti: -Mutta Andre! Entä jos et olisi huomannut...olisit voinut kuolla! Voi Andre Bushe, myrkkyjen, murhien, rikosten ja murhaajien jäljittäjä. Andre hymyili vieikkaasti ja molemmat lähtivät kohti poliisiasemaa. Andre sanoi: -En edes pidä konjakista, en juo alkoholia. Matkalla Andren mielessä kävi asia joka sai hänen naamansa hikiseksi ja hätääntyneeksi. Andre rupesi juoksemaan kovaa vauhtia eikä Helsington pysynyt perässä. Poliisiasemalla Andre huusi komisario Jamesille (ks. Steve Fardelin murha): -Äkkiä! Hälyttäkää poliisi! Nopeasti! Herra Edward Jameson on vaarassa! –No mitä sinä taas täällä Bushe? Rauhoitu, James sanoi. –Mutta asia on mitä kiireellisin, mon ami, Andre sanoi hätääntyneesti. -No selvä. Mistä on kyse? –Herra Komisario, olen varma että joku haluaa murhata Edward Jamesonin. Kiirehtikää! Andre kailotti. Monet poliisit hyppäsivät sini-mustiin autoihinsa ja laittoivat sireenit päälle. Koko Lontoo vilisi poliisiautoja. Kaikki poliisiautot pysähtyivät asfaltoidulle pihamaalle Jamesonin kartanon eteen. Yksi poliiseista huusi: -Hei! Katsokaa! Kuka tuo henkilö tuolla on? Toinen poliisi huusi myös: -Se hyppäsi pusikkoon! Komisario James joka juuri tuli autolla pihaan puhui megafoniinsa: -Tutkikaa talo ja etsikää Herra Jameson. Kaikki konstaapelit puskaan hypänneen miehen perään ja kaikki ylikonstaapelit tutkikaa talo! Noin 10 minuutin kuluttua velkoisella lakanalla peitettyä ruumista kannettiin ulos kartanosta paareilla. Ruumis oli tämän ylvään kivikartanon omistajan Edward Jamesonin. Isosta puisesta kuusiovesta tuli ulos itkevä vanha nainen. Hänen kasvonsa olivat harmaat ja ryppyiset. Keltainen hame sopisi kesään muttei tähän tilanteeseen tai tähän vuodenaikaan, syksyyn. Andre näytti tiirailevan naista varpaista päähän. Andre sanoi Helsingtonille: -Aatelistoa, hän on varmaankin rouva Jameson. Vain aateliset voivat ostaa God Lord Companyn valmistamia hameita, tuo hame on sen yrityksen valmistama. –Olet hyvä päättelemään Andre, Helsington vastasi. Komisario James Holdhand käveli kohti Andrea sanoen samalla Andrelle: -Ruumis oli Edward Jamesonin. Jamesonin juomasta teestä löytyi Aspartaamia, se on tappava myrkky. –Niin on ja minulle oli tuotu postilaatikkoon pullollinen sitä. Myrkky oli minulla konjakkipullostani, Andre selitti. Yhtäkkiä yksi ylikonstaapeleista juoksi Jamesia kohti. –Sir, löysimme konjakkipullostani aspartaamia ja teessä oli hieman konjakkia, ylikonstaapeli selitti. Tämä ylikonstaapeli oli suhteellisen nuori edes konstaapeliksi. Vasta kaksikymmentä. Hänen laiha olemuksensa sai hänet vaikuttamaan pummilta, vaikkei hän sitä ollut. HIEMAN MYÖHEMMIN Andre kysyi kuulustelussa rouva Jamesonilta: -Miksi herra Jamesonin teessä oli myrkytettyä konjakkia? Jos tiedätte syyn, kertokaa se! –Mieheni Edward aina joi teetä konjakin kera. Se oli hänelle tapa ja aspartaami on myös lääke. Aspartaami kuulemma maistui pahalle jolloin Edward päätti juoda sitä lempijuomiensa kanssa. Edward sekoitti lääkkeensä, siis aspartaamin, konjakkipulloon, rouva Jameson sepitti. –Yksi huomautus rouva, aspartaami on makeutusaine ja hermomyrkky, ei lääke! James vastasi. –Niin, mutta en minä edes tiedä mikä aspartaami on, paitsi kun nyt kerroitte, Edward sanoi sitä lääkkeeksi, rouva vastusteli. Tilanne vaikutti itsemurhalta. –Vaikuttaa itsemurhalta, kuiskasi James Andrelle. –Ei minusta, tämä on murha. Miten ihmeessä minullakin voi olla myrkytetty konjakkipullo? Se lähetettiin minulle ja Edwardille, Andre selitti. POLIISIASEMALLA Komisario James Holdhandin työhuone oli sotkuinen. Pöydällä lojusi papereita ja lipasto oli pölyinen. Seinät olivat keltaiset, mutta rapistuneet. Ikkunan kulma oli särkynyt ja lasi huuruinen, tosin kyllähän nyt kylmä syksy oli. Puhelin soi ja James vastasi: -Kuka siellä? Täällä Komisario James Holdhand. ”Täällä ylikonstaapeli Stuart Major, sir. Konjakkipullo oli tullut postissa kirjeen kera.” –Entä mitä kirjeessä luki? ”Kirjeeseen oli kirjoitettu

näin: Tässä pieni lahja sinulle Edward! Juo vaikka tänä kylmänä iltana, terveisin, ystäväsi.”
–Kiitos ja kutti, James sanoi. Andre katseli taulua jossa näkyi Bob Hand-Dammer valokuva. Kuvassa Bob piti kädessään konjakkipulloa. Nyt Andre sai idean, se näkyi hänen kasvoiltaan. Andre avasi oven ja huusi aseman aulaan: -Tutkikaa Bob Hand-Dammerin koti! Komisario James antaa kotietsintä luvan! Silloin James tuli myös aulaan ja kysyi: -Mikä sinua riivaa? Et sinä noin voi huudella! –Mutta minä tiedän Edward Jamesonin murhaajan! Andre huusi. Puhelin soi. –Haloo? James kysyi. ”Täällä konstaapeli McKind, erittäin kiireellistä, Burt indeger löytyi kuolleen kotoaan. Pöydällä oli konjakkipullo joka sisälsi aspartaamia.” –Selvä, lähettäkää partiot etsimään Bob Hand-Dammer. ”Näin Bob Hand-Dammerin juna-asemalla. Hän hyppäsi Heathrowin lentokentälle menevään junaan.” –Estäkää hänen pääsy maasta! Estäkää! Loppu ja kuitti, James sanoi lopuksi. HAND-DAMMERIN KOTONA Hand-Dammerin kotona oli vain kuvia seksikkäistä naisista. Sängystä löytyi rahaa patjan alta. Andre katsoi pöydälle. –Tuolla pöydällä on konjakkipullo, hän sanoi. Andre meni nuuhkaisemaan konjakkipulloa. -tässä pullossa tuoksuu aspartaami ja pullosta on juotu. Sylkeä on avatun konjakkipullon suuaukossa ja pullo ei ole täysi, Andre sanoi. Yhtäkkiä ovesta tuli sisään komissario James Holdhand. James sanoi: -Bob Hand-Dammer kuoli junassa myrkytykseen. Taas se sama hiton aspartaami! –Mutta directeur, tiesin että hän kuolee 30 sekuntia sitten. Pöydällä on konjakkipullo jossa tuoksuu aspartaami. Pullosta on juonut Bob. PIAN JAMESONIN KARTANOLLA Poliisiauto kaarsi kovassa mutkassa ja pysähtyi, konstaapeli, James, Andre ja Helsington poistuivat autosta. Konstaapeli mursi oven, sillä sitä ei avattu. Kun ovi murrettiin oli edessä rouva Elizabeth Jameson. Hänen vasemmassa kädessään oli revolveri ja oikeassa konjakkipullo. –Saate valita. Ammunko itseni vai myrkytänkö itseni? Kysyi Elizabeth. –Älkää tehkö kumppaakaan Madame! Andre huusi. –Taidan ensin ampua sinut viiksivallun ja sitten muut. Lopuksi myrkytän itseni, rouva sanoi. Yhtäkkiä James otti nyrkin kokoisen kiven maasta ja heitti päin asetta. Revolveri tippui maahan mutta Elizabeth juoksi saliin. Juoksimme perään ja kun pääsimme saliin näimme kuinka Elizabeth kasteli itseään bensinillä. Sitten rouva otti kulauksen konjakkipullostsa ja sytytti itsensä tuleen sytkärillä. Se oli hirveä näky. Hän nauroi hullusti, mutta pian nauru muuttui tuskan huudoiksi. Hän paloi kuoliaaksi hirveällä tavalla ja kun myrkky tuhosi aivot polttivat liekit kehon tuhkakasaksi. –Rouva elizabeth jameson tuomitaan kolmesta murhasta kuolleen. Todella traagista, James Holdhand sanoi. –Hän oli seurapiirien reine, Andre sanoi. Kaikki ulos sillä ruumis oli kaatunut ja sytyttänyt talon palamaan. Kiviä tukevat puurakenteet paloivat. Pian, kun tukipuut olivat palaneet, romahtivat ison parvekkeen kivet alas. Rouva Elizabeth Tina Jameson, os. Flussin ruumista tai jäännöksiä ei enään koskaan löydetäisi. –Elizabeth vihasi miestänsä ja hänen yritykset- ja sukulais-suhteita, Andre sanoi Helsingtonille poliisiasemalla.